

сѣгледате страната и да узнайте незапазенытѣ мѣста. — Пази Боже! рекохъ тѣ, ный не мыслимы зло, ный смы мирны хора. Ный смы синца дванайсетъ братья, най малкыйтѣ остави го баща ни въ кѣщи, а другыйтѣ не съществува. (Быт. **мк.** 6—13).

§, 53. *Иосифъ упрѣ Симеона до като доведжтъ Веніамина.*

Туй много нажали Іосифа, дѣто Веніаминъ не дойде съ другытѣ, за туй имъ рече: „Искамъ да са увѣриж да ли говорите истината. Нека слѣдователно да остане единъ отъ васъ тука като заложникъ, до като доведете и по малкыйтѣ си братъ; а другытѣ идѣте си съ житото.“ — Тогази тѣ наченѣхъ да думать помежду си: „Праведно страдаймы туй! защото са отнесохмы безчеловѣчно къмъ нашійтѣ братъ; ето сега приемамы наказаніе.“ — Тѣ мыслѣхъ, че Іосифъ не разумѣваше думытѣ имъ, защото имъ говорѣше чрѣзъ прѣводитель; но той са оттегли на страна и плака. (Быт. **мк.** 14—24).

§, 54. *Връщатъ са братьята Іосифовы.*

Іосифъ заповѣда да напѣлнжтъ платницытѣ на братьята му съ жито, и парытѣ, които сѣкый носѣше, да ги туржтъ на устата на платницытѣ. Послѣ ги отпуснѣ и упрѣ само Симеона заложникъ. Тѣй си трѣгнѣхъ братьята Іосифовы и, като стигнѣхъ у тѣхъ си, разказахъ сичко, което имъ са бѣ случило. А като отворихъ платницытѣ, за да испразнжтъ житото, смаяхъ са, като намѣрихъ сѣкый своето сребро. (Быт. **мк.** 25—26).